

MANTANA 10

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 10

Říjen 2011

Úvodník

To, že členové Horoklubu obráží kdejaké Slanění, country bál nebo jinou uřvanou akci, je všeobecně známé. Ale že jsme i duše vnímavé, kulturní až intelektuální, to už o nás příliš známo není. Po některých večírcích tyto vlastnosti u nás vpravdě nikdo nepředpokládá. Jako důkaz mého tvrzení budiž přítomnost několika členů - Maruška a Jířa Štastných, Blahouš se svou přítelkyní LeTošem na říjnovém představení Čtyři dohody v podání Jaroslava Duška a jeho soudruhů v Mosteckém divadle. Horolezecké galoše jsme vyměnili za vyleštěné střevíce, Moirová trička za košile s kravatou, učesali jsme pěšinky a tvářili jsme se pokud možno všetečně. J. Dušek volně zpracoval stejnojmennou knihu Čtyři dohody od šamana Miguel Ruzize, který nechá nahlédnout do absolutně odlišného myšlení a vnímání světa moudrých Toltéků. J. Dušek je bravurním vypravěčem a hercem, přičemž si geniálně hraje se slovy, vysvětluje jejich pravý význam. Zážitek z divadelního představení bych našinci přiblížil jako přezení vrcholně těžkého kopce, kdy v absolutním vyčerpání padám do trhliny a zachytávám se na malém sněhovém mostu. Jen vysoko nade mnou vidím malé světýlko, které mi dává malou naději, že to snad všechno dobře dopadne. Kdo nechápe, o čem vlastně mluvím, necht' toto představení navštíví též. Intenzita zážitku je zaručena. Když už nic jiného, tak si člověk může pro zkvalitnění svého života zažít čtyři dohody - Miřte slovem přesně, Neberte si nic osobně, Nevytvářejte si žádné domněnky, Dělejte vše tak, jak nejlépe dovedete. *Blagodan*

V tomto čísle:

- Kompletování
- Pohoda na písku
- Tatry, naše Tatry
- A jiné jinakosti

Komplet 2011

Špičák—Sattelberg

1. 10. 2011

LeToš Dvořáček

Pomalu se blíží víkend s naplánovanou pravidelnou akcí a v éteru podezřelý klid. O Blážovi vím, že je pro tentokrát nepoužitelný, ale co ostatní kvakeři? Snad nakonec nepojedu sám?!? Ve čtvrtek volá Jarda „Pražka“, že taky dorazí i s Martinem (oba se účastnili i loni na Veleňské věži). V pátek mě kontaktuje Ludvík, a tak už je veselo. Domlouváme se na brzký sobotní start směrem na Krásný Les. Špičák jako oblast pro uspořádání Kompletu

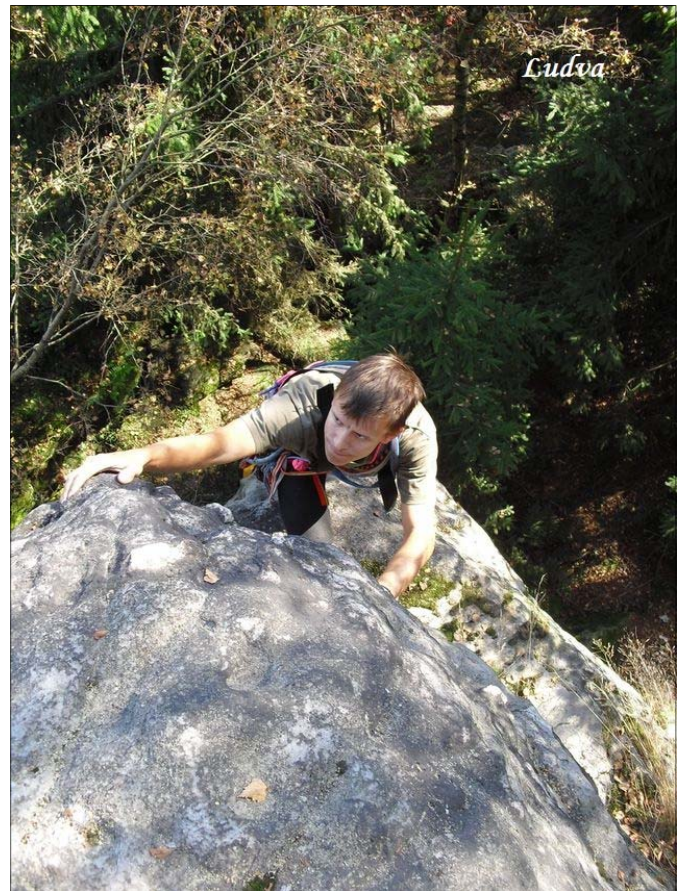

mi navrhnul Svinčo a Párek, takže jaksi samozřejmě počítám i s jejich účastí. To už půjde!

Vyrazíme v sobotu ráno dle dohody a cestou fotíme Bořeň za úsvitu. Podle popisu v průvodci nalézáme víceméně bez problémů, pouze s jedním zablouděním, parkovací místo pod vysílačem. Balíme cajky a natěšeně téměř běžíme azimuthem přes louku. Pro nás oba jde o novou, ještě nenavštívenou oblast. Kvůli zorientování volíme nejdříve výstup na vrchol, od čehož si slibujeme objevení prvních skalek. Omyl! Nacházíme pouze čedičové výchozy, zbytky podezdívky výletní restaurace, vrcholový kříž a parádní výhledy. Chvíli se kocháme, fotíme a zapisujeme do vrcholovky.

Volá mi Jarda, že už jsou blízko, tak ho trošku naviguju a mám radost, že tu nebudeme sami.

Sestupujeme na jih a po chvílce objevujeme první pískovcové masívky. Koukáme střídavě na skalky a na sebe a snažíme se najít ta správná slova. První dojem fakt nic moc. Sestupujeme pod masívky, probíjíme se ostružinovým podrostem, a ač oba pravověrní kvakeři, koukáme trošku zkla-maně na zamechované stěnky. Rychle se rozhodujeme pro postup od východu k západu, abychom alespoň maximálně využili výhody podzimních slunečních paprsků, které jsou dnes opravdu příjemné. Ještě než

stačíme nastoupit do první cesty na Vyhlídku,

doráží pražská sekce a trošku jízlivě se vyptávají, kde jsou všichni ti Chomutováci? Lehce je odbudu a tajně doufám. Lezeme na střídačku, zvykáme si na pískovcový materiál a snažíme se nenechat rozhodit místními pětkami, které nejsou o nic lehčí než údolní VIIa. Po přeizení Vyhlídky se přesouváme na Mostní pilíř, kde za zmínku určitě stojí údolní VIIb - Složitá mostovka. Právě operujeme na Převislém masivu, kde Ludva zkouší návrat vzduchem nad borhákem Převislého kapradí VIIIb. Najednou takový hemžení. Kdesi z lesa se vynoří celej Parekteam, Štejnaři, Bandasové, Šťastňáci, Martin, Mates, Fixa a Julie, Honza a Týna,

DE+TO, Luboš a spol. Prostě přepadovka! Čuměl jsem jak čumák! Tolik lidí jsem na Kompletu fakt nečekal. Díky! Hnedle jsem měl důvod trochu té jízlivosti poslat směr Praha, ale myslím, že šlo o oboustrannou legraci. Přesouváme se pod Umyvadlo, prokousáváme se dalšími cestami a potkáváme dva Děčičáky, kteří se vyptávají po Chárovi a vypadá to, že o akci Komplet taky vědí. Přes Dubový a Jeskynní masiv pozvolna postupujeme dále na západ. Sháním lidi na společnou fotku na Vyhliďce, což se nakonec také daří. Pak už jenom s boudermatkou přecházíme na První masiv a Balvan, kde přelézáme Svinčovo bouldery a ještě přidáváme dva vlastní. Právě když se hodláme přesunout pod věžku Terč, doráží dvě rodinky našich známých Hölzlovci a Vyleťalovci s kamarádkou. Pozdravíme se, prohodíme pár slov, popřejeme si pěkné polezení, ale protože čas je nezadržitelný, vyrážíme objevit a zhodnotit poslední útvar Terč. Jedná se o věžičku na protilehlé straně kopce, ukrytou v hustém podrostu. Po drobném bloudění ji objevujeme a následně přelézáme. Sice cesty klasifikace VI z dílny pana Henkeho nás stály nějaký ten šedivý vlas, ale údolka opět spravila chuť. Je něco kolem půl šesté a naše čtveřice prvotních nájezdníků si vzájemně blahopřeje k uskutečnění KOMPLETU!

Celkově to nakonec myslím byla velmi povedená klubová akcička.

Díky všem za účast!

LeToš

RÁJEC, ANEB BABÍ LÉTO NA PÍSKU

13.– 15. 9. 2011

BLAHOŮŠ KLUC

Kdo by se nezakoukal do proslulých ploten, ve kterých se významně vyjímá kruh. Spáry lákají k vyzkoušení chlapské odvahy a umění založení uzle. Hlavním znakem pískovcového lezení, alespoň pro mě, jsou pikantní odlezy od posledního jištění, charakteristický materiál a neuvěřitelná pohoda s kamarádem. Lezení na písku je pro mě všechno, jen ne nuda. Nejsem žádný výkonnostní pískovcový lezec, považuju se zejména za milovníka hor, a proto je pro mě svátek, když si můžu po horolezecké sezóně užít babí léto na písku. Kdysi vedl mé první kroky na písku Svinčo a Květule. Přiblížili mi tu kouzelnou hru, která láká tolik lidí, přesto ve skalách nacházím klid a znovu prožívám dobrodružství jako tisíce lezců přede mnou. I díky nim jsem pochopil, že sportovní výkon je daleko za zážitky s kamarády. Proto už druhý rok v období babího léta vyrážíme spolu s Jardou Hálou do Tisé a Rájce. Je to takřka ideální spolulezec – je s ním sranda a umí jistit, vyleze všechno, co já na ostrém konci a mimoto se podstatně líp orientuje v lese než já.

13. 9. 2011

Jarda mě vyzvedá hned po práci v Praze a uháníme pryč. Před Lovosicemi se na D8 dostáváme do zácpy, protože několik minut před námi kamion sešrotoval několik aut. Stojíme trpělivě pár hodin na místě, ale když vidíme, že za námi stojí Favorit, u kterého není řidič a sanitka projela jen s vypětím všech sil, tak se rozhodneme s ním hnout. Beru provázek a snažíme se s Jardou vozítko vyháčkovat. To se nedaří. Lidé

kolem se baví pohledem na nás. Až po půl hodině mě napadá, že by mohl být odemčený kufr a opravdu je. Vloupávám se do auta a posouváme ho na kraj, za což nás diváci odmění potleskem. Nakonec je nehoda odklizená a pospícháme do Tisé, kde v Refugiu dokupujeme smyčky. Je všední den, horolezci a turisté nikde. Jdeme přes pokladnu a míříme do Rájce na Ostříž stěny. V průvodci se píše, že jsou vhodné pro začátečníky a rekreační lezce. To na nás sedí. Nechápu to, ale chodím furt dokola. Začínám pěníť, rozčiluju se nad značením a Jarda mě poklidně následuje, i když už dávno ví, že bloudím. Až když tluču hlavou o první strom, tak se jímá vedení a za chvíli stojíme na začátku Ostřížích.

Chci už něco vylézt, a tak nic neřeším a vrhám se na Vstupní bráně do *Západu slunce VI*. Tuto plotnovou linii jsem lezl už před lety. Začínám si užívat tu pohodu. Mraky pomalu mizí a střídá je sluníčko. Vztek mě úplně přejde na *Záludné cestě V*, na které neshledávám nic podezřelého. Už úplně propadám té atmosféře, vybírám cesty většinou od Bělina kolem roku 2005. Stupnice ve valné většině sedí a kruh bývá na dobrém místě. Přesouváme se od masívu k věžím a labužnický vybírám cesty, které osloví. Na Vlčím doupeti přelézáme pěkné a dobře odjistitelné spáry *Levá spára V* a *Přes tesák V*. Na Dívčí stěně zdolávám opět lahůdku *Dívčí sen V*. Volám na Jardu, ať vezme sebou toaleták, že se bude hodit. Po chvíli Jarouš nalézá do cesty a kolem jde skupina kluků z Horské služby. Najednou ten první křičí na ostatní, ať se mrknou na Jardu, že má moc stylový maglajz pytlík. Já na něj moc nevidím, a tak mi zatrne, že by měl parťák u sebe mágum. Když doleze, tak mu na zadku visí igeliťák s toaletákem. Cítím se rozlezen, a tak den uzavíráme výzvou *Tanečnice z Lučnice VIIa*, na které se oba vyřadíme. Krásný sokolík k prvnímu a poměrně těžké kroky ke druhému kruhu. Ruce jsou nateklé a s Jardou se shodujeme, že v minulém roce jsme za tři dny vylezli 6 cest, tak to máme už odpracováno a můžeme vyrazit domů.

Při zpáteční cestě opět bloudíme a už za tmy docházíme k Rifugio, které je zavřené. Jdeme o několik metrů dál do penzionku, kde

natlačíme česnečku a do láhví nabíráme pívko. Pak popojedeme k Atomovi na barák, kde nikdo není, a tak jen sedíme u „mrtvého“ tábořiště a sledujeme zatahující se oblohu. Nakonec uleháme do auta, protože začíná krápat. Kolem půlnoci přestává, a tak se přesouvám vedle auta.

14. 9. 2011

Brzy ráno přijíždí auto a já tuším, že je to Atom. Mě ze spacáku nikdo nedostane, ale Jarda se jde přivítat s kámošem. Když odjíždí, tak mě i celé okolí řádně vytroubí. Pomalu se probíráme, jdu si koupit do jednoty snídani a Jarda jako vždy žvýká svou vánočku. Rozhodujeme se

pro osvědčené Ostříž, ale tentokrát po silnici. Je krásně a fouká vítr, doufáme, že skály budou suché. Podmínky jsou ideální. Na Dámské věži, kterou po následném boji o život ve spárách *Přímé cesty III*, přejmenováváme na „Lakomou děvku“, rozhýbáváme svá zatuhlá těla. Na této věži se mi nedaří, už před lety jsem zde bojoval v nezajistitelné klasice *Stará cesta II*. Dále následují samé hezké kousky. Na Větrné hůrce *Lupen VI*. Na pohled nepřístupná, ale krásná zajímavost na Havranpírko *Muflonův lávka IV* se dvěma kruhy. Přesouváme se k Lidskému masívu, kde zdoláváme příjemnou plotnu *Návštěva z Prahy V* a odvěšuju svůj loň-

ský pytel *Boj s časem V*. Jarda si pochvaluje, že už mám odhad na cesty a naučil jsem se smyčkovat. Jarda se chce posunout dál, ale já nervózně podupuju pod vyzývavou hranou s jedním kruhem *Orel nebo Panna VIIa*. Kdyby se mi nepodařilo zajistit kruh, tak by pád byl bolestivý. Parťák odchází a já si sedám na vyhrátou jehličnatou zem a představuju si, co mě v cestě čeká. Ta cesta mě vzrušuje. Když se druholezec vrátí, tak se pouštím do prvních kroků. Úplně tomu propadám, postupuju maximálně soustředěný. Cítím na zádech parťákův pohled a snad i jemné chvění přes lano. Když zajistím kruh, tak je vyloženě znát úleva na druhé straně špagátu. Já se ovšem cítím skvěle a užívám si i další opatrné kroky. Nádhera, po které si zasloužíme oběd a odpočinek. Přesouváme se k Čudluvo uchu a pozorujeme zase kluky od Horský, kteří zde bojují přes rybu. Nakonec oba na sluníčku usínáme, což nám ostatní lezci závidí. Rozhýbám tělo, nijak neřeším obtížnost cesty, vidím borhák a až později zjišťuju, že jsem přešel *Bobek na cestě VI*. Posouváme se pod Listonoše na *Ledové květy IV* s borhákem. Slunce se pomalu sklání za obzor a moje sebe-

důvěra vzrostla. Vybírám na první pohled obtížnou cestu *Jižní pilíř VI*. Už ke kruhu jsou jemné kroky, ale pak následuje otevřený spárosokolík. Asi dva metry nad kruhem provazuju hodinky, což mi dá trochu klidu do dalších delikátních kroků. Po několika metrech stačím jen v rychlosti založit malý uzlík. To je radost na vrcholu, sotva jsem dnes lezl těžší cestu. Jsme dostatečně unavení a potkáváme Martina Švece a Radku Krumplovou, jedna z prvovýstupců poslední cesty. Viděli mě v ní bojovat a Radka mi říká, že si myslela, že jsem nějaký starý dědula - klasik, a že cesta je asi těžší než šestka. Každopádně se cítím uspokojen a míříme do Refugia, kam dochází Pavel Bohuňků, Mára Holeček a jiní chrti. Atom už nás čeká u svého ohniště, a tak doléváme pívko a přesouváme se. Usínám pod hvězdnou oblohou. Jarda s Atomem jdou do domu. Nakonec mě probouzí bílá záře měsíce, který mi nahlíží do spacáku. S uspokojením, že vše je, jak má být, znovu usínám.

15. 9. 2011

Počasí nám opět přeje, jen je poměrně chladno. Po snídani se opět vytrestávám v *Ostrově pirátů IV* na Parníku Primátora Ditricha. Pod nohama se mi lámou stupy, přesto cestu přelézám. Jardovi se moc nelíbí. Procházíme kolem skal a já mířím do Rájeckého údolí k Blížencům, abych se podíval, jestli už jsem dorostl na vylezení *Severní hrany VIIa*, která mě láká jak malinovka vosu. Když pod ní stojím a dívám se na to sporé zajištění, tak přijímám fakt, že musím ještě trochu dorůst. Jarda je jen rád. Abychom se zorientovali, tak překonáváme *Starou cestu II* na Jubilejní kámen. Odtud je krásný výhled na masív Blíženců. Už víme, že to nebude s námi žádná hitparáda, tak už jen pro formu vytahuju *Východní spáru III* na Klec bláznů. Ruce bolí, morál je fuč, je čas jet domů. Loučí se s námi krásné věže a masívky. Otáčím se po sličných spárách a vábivých stěnkách a slibuju si, že zase příště ...

Blagodan

Konec jedné legendy

LeToš rozeslal mně a pravděpodobně několika dalším kamarádům fotografie svých věrných elastáků pod názvem „Konec jedné legendy“, se kterými po léta obrážel nejedno skalisko. Hned mi vyvstala v paměti slova horolezeckého humoristy Ivana Baja při popisu oděvu horolezce: „Nohavice patria k najzávažnejším častiam odevu horolezca – podčiarkujú alebo potlačujú jeho osobnosť. Dalo by sa povedať: Ukáž mi svoje horolezecké nohavice – a ja ti poviem, kto si.“

Blagodan

Vysoké Tatry

28. 9 – 2. 10. 2011

Pavel „Pája“ Bohuněk

Poslední roky trávíme zářijové svátky v Tatrách. Letos tomu nebylo jinak. Předpověď slibovala krásné babí léto. Nocleh máme rezervovaný na Zbojandě. V úterý večer vyrážíme Martinovo žlutým ořem ve složení: já s Pájou, Martin s Radkou a Ctirad s Bruňďou. Kolem sedmé ráno se snažíme najít místo na zaparkování ve Starém Smokovci. Parkovné se nám daří ukecat na 3Eura, takže jsme spokojeni a zbytek můžeme propít. Lehce prší, ale tím se nenecháváme rozhodit. Pája se Ctiradem jedou na Hrebienok lanovkou a zbytek stoupá pěkně po svých. Cestou do Velké Studené doliny se zastavujeme na Rainerově chatě na pivko. Cesta je to pohodová, až na ten batoh. Přibalil jsem si pro jistotu asi deset litrů různých alkoholických nápojů. To, že se blíží chata, jsme poznali jednoduše. Záchody neskutečně páchnou. Na te-

rase zrovna obědvají nějací Češi, tak jim ironicky přeju dobrou chuť.

Jako první cestu jsem vybral Motykovu cestu na Široku věžu. Je to prý pohodová pěťka, takže by se to Páje mohlo líbit. Ráno po raňajkách vyrážíme do husté mlhy a doufáme, že se počasí zlepší. Není vidět na krok. Po hodině chůze si dáváme svačinu a čekáme, až se mlha zvedne. Ha, jsme pod Širokou. Nikdo tu není. To je super. Ovšem než jsem našel nástup, odněkud se vyloupli dva chlapíci a předběhli nás. No, nevadí. Prý budou rychlí. Cesta začíná koutem, kde jsou, jak píše průvodce, „velmi originálně chyty“. Štandy jsou

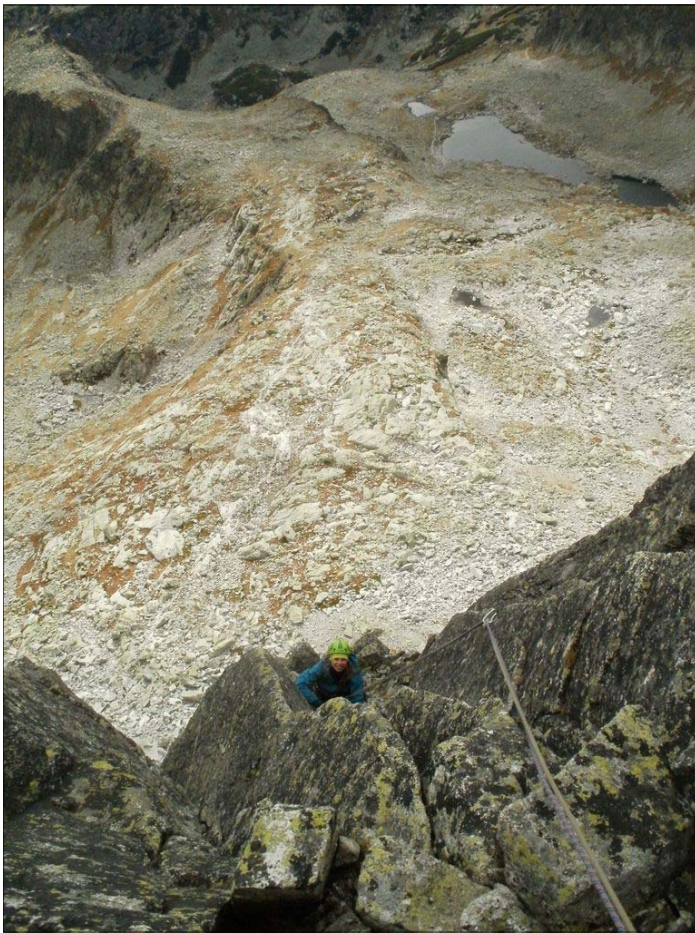
vyborhákované a je to opravdu pohodová cesta. Od druhého štandu jsem nějak špatně odbočil, takže místo dvou borháků mám jeden friend a jakýsi hrůtek. Jsme přeci v Tatrách. Až na vrchol úspěšně míváme všechny štandy, ale to nám nevadí.

Lezení je to i tak pěkný. Na vrcholu fičí, tak se moc nekocháme a sestupujeme hřebínkem do Priečného sedla. Zde dav turistů vytvořil dopravní zácpu. Už chápu proč cesta Teryna - Zbojanda je jednosměrná. Na chatě jsme akorát na večeri. Kluci lezli něco na Ostrý štít a Martin s Radkou na Streleckou věž. Po večeri trávíme čas hraním různých společenských her a konzumováním doneseného proviantu.

Druhé ráno je o poznání lepší. Dnešním cílem je Pravý hřeben na Streleckou věž. Lákavé na této cestě je pohodový nástup a ještě pohodovější sestup. Je to psané taky za pět, ale v průvodci se až moc často objevují úseky hodnocené „velmi těžko“. První takový úsek je ve druhé délce. Krátká převislá stěnka, kde Pája funí, ale přelézá. Ve

třetí délce jsem se pro změnu ztratil, ale ve čtvrté už jsme odbočili správně doprava travnatou lávkou, ale o 30m níž. Vrcholová stěnka nemá chybu. Kolmé lezení s pěknými chytama. Hm, Pája si užívá. To ještě neví, co jí čeká. Závěrečné dvě délky po hřebeni se Páje moc nelíbí. Šluchta na obě strany, to není nic pro ní. Vrchol mi připomíná Sfinxy v Krušných horách. Jen takový brdek na náhorní plošině. Cesta to byla celkem dobrodružná. Hlavně pro Páju. Takže večere dnes obzvláště chutná. Večer je ve stejném stylu jako předchozí, jen toho alkoholu je nějak více.

Třetí den je opravdu na pohodu. Lezeme Motykovu cestu za 5 na Ostrý štít. Batohy necháváme pod stěnou a jdeme nalehko. Krásné lezení v pevném, sluncem zalitém granitu mi připomíná stěny Chamonix. Cesta začíná systémem spárek a koutků. Pokračujeme převískem, který Pája bravurně přelézá. Následuje lehká plotna končící dalším převískem, se kterým si Pája taky hravě poradí. Pár posledních lehkých délek rychle přebíháme, abychom se mohli seknout

pár metrů pod vrcholem. No, přece to nepolezu tím trojkovým koutem, když vlevo je tak hezká plotna. Hezká byla, ale jištění žádné. Takže pěkný sólo a Páje jsem připravil pořádný kyvadlo. Naštěstí to v pohodě přelezla a za odměnu si poslední délku na vrchol mohla vytáhnout. Z vrcholu je krásný výhled. Kocháme se tak dlouho, až jsme skoro usnuli, takže hurá dolů. Kousek sestup po hřebeni, a pak pohodlné slánění za borháky, které navrtał Vlado Tatarka. Na chatě jsme dnes nějak brzy. Tak se poflakujeme a pijeme kafe s rumem. Večer se likvidovaly zásoby, takže to zase stálo zato.

Je neděle. Chtě nechtě, musíme toto krásné a voňavé místo opustit. Jednak zítra musíme zase do roboty, a taky značně našťvaná chatárka by nás stejně vyhodila. Cestu na Hrebienok si „zkracujeme“ přes vodopády. Pája se Ctiradem jedou zase lanovkou. Ostatní přemýšlíme, jak bychom to udělali, abychom jeli s nimi. Najednou ke mně přijde nějaký pán a vrazí mi zadáčo čtyři lístky. No, paráda, jedeme všichni. Jenže to bychom nebyli my. Po půl hodině čekání jsem ty lístky daroval zase někomu jinému. Běželi jsme dolů pěkně po svých a stejně jsme tam byli dřív než lanovka. Říkali jsme si, jak je to fajn, že pojedeme domů takhle brzy. Jenže ještě do krámu se podívat..., ještě dortíček..., a kafičko..., je a támhle mají vafle... .

Mozek chorý - hrůzná story

Oslava Letošových narozenin byla v plném proudu, kapela začala hrát další song. Kolem malého parketu se tačilo množství Horoklubáků. Petřuli Šišku popadl za mírně vystouplé po-těhotenské bůčky tančektivý Svinčo, že si půjdou skočit. Přestože už Svinařici byli s celou Bandaskovic rodinou, včetně novorozeného Davídka, na výletě na Úhošti, po chvíli tančení v rytmu country doběhl ve Svinčovo mozkovně jakýsi myšlenkový proces a jindy docela bystrý muž povídá : "Asi bych s tebou neměl tak třepat, abych to z tebe nevytrásl!" Trochu zmatená Šiška se zeptala, co že se jako Svinčo chystá vytrásat. "Přece to mimino", povídá Svinčo. "Myslíš to, které leží támhle na stole v kolíbce?", zeptala se Petřule. Výrazné příznaky myšlenkového pochodu ve Svinčově obličejí vyvrcholily v upřímně odzbrojující hlášku: "Já sem debil".

P.S.

Ve snaze vyhnout se případným dalším faux pas, oznamujeme všem našim kamarádům, že dne 29.9.2011 přibyl do lezeckého světa malý, ale zdatný človíček, Davídek Bandas. Zároveň touhle cestou děkujeme všem, kteří se s námi v přáních podělili o naší radost.

P.P.S

Pro názornost připojuji i krátký, reprezentativní výběr SMS přání, která jsme k narození Davídka obdrželi.

- Mám 90 000g, 185 cm, jmenuji se Míra a gratuluju.
- Gratulujeme k narození Davídka a výběru jména, po Broníkovi to je druhé nejhezčí. David

Broněk

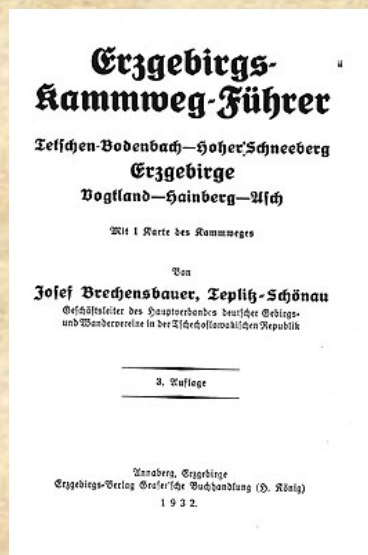

Osobnosti z historie Krušných hor (1. část)

Josef Franz Brechensbauer (1867 – 1945)

Narodil se 3.11.1867 v Chomutově. Pocházel z vídeňské měšťanské rodiny a jeho rodiče přišli do Podkrušnohoří z Rakouska za prací, když vypukla industrializace severních Čech.

Již jeho otec využíval každé příležitosti k vandrování a on tuto zálibu podědil. Už jako dítě chodil s otcem po horách a modrou a bílou barvou značili výletní trasy, popsané v dílku „Teplitzer Bezirkes“. Otec mu byl v turistice prvním učitelem.

Po škole a studiích v Chomutově působil na Teplicku jako kantor a roku 1913 je jmenován řídícím učitelem v Teplicích - Šanově. Jeho snem bylo propojit hřebenové cesty ze Sárska až do Slezka k řece Odře. Byl spolupracovníkem listu Teplitz-Schonauer Anzeiger (Teplicko – Šanovský oznamovatel) a v letech 1905 - 1920 redaktorem místního turistického časopisu Erzgebirgs-Zeitung. V roce 1907 založil a vedl první lyžařský klub v Teplicích. Pátral po původu místních jmen osad, sbíral lidová pořekadla a přísloví. Mimo zaměstnání se ovšem věnoval Teplickému horskému spolku (Gebirgsverein), jehož byl předsedou v Teplicích a od roku 1925 byl hlavní vedoucí svazu německých Gebirgs und Wandervereine v Československu, který měl sídlo v Ústí nad Labem.

Josef Brechensbauer zemřel v 78 letech 9. září 1945 ve svém domě v Zeidlerstrasse č. 12 v Teplicích, jeho manželka o několik měsíců později v teplické nemocnici 30.1.1946. Místo hrobů je neznámé.

Teplický horský spolek sdružoval:

Tepplitzer Gebirgsverein für das Erz- und Mittelgebirge
von Ebersdorf bis Göhren

Erzgebirgsverein Brüx-Oberleutensdorf
von Göhren bis Kleinhan

Erzgebirgsverein Görkau
von Kleinhan-Kallich

Erzgebirgsverein Komotau
von Kallich bis Sebastiansberg

Erzgebirgsverein Preßnitz
von Sebastiansberg bis Dörnsdorf

Erzgebirgsverein Kupferberg
von Dörnsdorf bis Hofburg

První krušnohorská hřebenovka (Der Erzgebirgs-Kammweg)

Dne 28. 2. 1904 se sešli v Chomutově zástupci Horských spolků severozápadních Čech, kde se dohodli na vytvoření první značené cesty po hřebeni Krušných hor. A v roce 1906 byla na světě první mapa Krušnohorské hřebenové cesty. Cesta vedla po hřebeni z Děčína do Aše a měřila 240 km. Inspiraci si tvůrci hřebenovky vzali z již 2 roky existující lužickohorské hřebenovky a proslulé soustavy chodníků Pizgauer Spazierganges v Alpách.

Nejvíce se o vznik hřebenovky zasloužil právě tehdejší zapisovatel Horského spolku z Teplic Josef Brechensbauer, jenž byl jako delegát na shromáždění 28. února 1904. Později napsal průvodce po hřebenovce.

Přes počáteční odpor a potíže, byla v roce 1905, za účinné podpory saských spolků, cesta po hřebenech z Děčína do Aše vyznačena, a to tabulkami s modrým hřebenem. Tím byly pro poutníky odemčeny cesty za krásami a zvláštnostmi Krušných hor.

Vznik hřebenovky provázely dohady, zda má jít o tzv. „čistou hřebenovku“, či cestu vést i po vyhlídkách a zajímavostech poblíž hřebenu. Nakonec byla zvolena čistá hřebenovka.

Cesta se podle Brechensbauera dala zdolat za 9-10 dní, respektive za 4-5 dní v zimě na lyžích.

Značení bylo provedeno takovými smaltovanými tabulkami:

Tyto modré značky vymyslel v roce 1902 továrník **August Otto** z Varnsdorfu. Tu víc zkorodovanou zachránil v roce 1990 Mathias Großer ze Sebnitz v Sasku, když si po 60-ti letech chtěl připomenout, kudy chodil přes Bělou do Děčína do školy.

Z historických podkladů sestavil M. Kutílek

Poslední slanění Horoklubu Chomutov

Letošní "Poslední slanění" se bude konat v restauraci Pod Lípou v Nové Vsi v horách v sobotu 5.11.2011. Naproti restauraci je pension, kde je možné si objednat ubytování (rezervace na telefonním čísle 608 888 884). Další informace najdete na: www.kdpodlipou.cz. Kdo si chce pokecat a posedět u kytar, tak může přijet už v pátek. Sraz na hru je v sobotu v 10.00 hod. Večer se o zábavu postarají dvě kapely - osvědčený "Album" a jako perlička přijede nová kapela "Maršál bazén". Samozřejmě se nejvíce cení tradiční oděv 30. let. Tak si včas naplánujte volno, přezujte na zimní gumy a doražte v co největším počtu.

I letos bude součástí posledního slanění fotosoutěž, takže kdo máte nějaké pěkné fotky, tak si nechte udělat zvětšeniny (nejlépe formátu 20 x 30 cm) a vezměte je s sebou.

Více zde: <http://www.horoklub.cz/news/posledni-slaneni-fotosoutez/>

Běh (výstup) na Jedlák

Osmý ročník této báječné akce se letos uskuteční **v sobotu 26.11.2011**. Pravidla zůstávají nezměněna, takže kdo první zdolá vrchol libovolnou trasou, stává se vítězem. Trať má převýšení asi 500 m a končí na vrcholu Jedláku u vysílače v nadmořské výšce 851 m n. m. Kdo nemá rád běh, tak se může jít klidně jen projít a načerpat pozitivní energii pro blížící se vánoce. **Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod.** Doprava věcí na Lesnou bude zajištěna. Z cíle se přesuneme do restaurace na Lesné, kde doplníme vydané kalorie a celou akci řádně zhodnotíme. Pro motivaci závodníků uvádím stávající traťové rekordy:

muži:			
2010	Martin Jech	29:54 min	
2009	Tomáš Bubeník	30:45 min	0:51
2006	Pepíno Kotyk	30:57 min	1:03
2008	Pepíno Kotyk	34:03 min	4:09
2005	Jarda Ďurkovský	41:23 min	11:29
2004	Pája Suchopárek	45:00 min	15:06
2007	David Šimek	47:29 min	17:35

ženy:			
2009	Deivina Šišovská	41:00 min	
2005	Iva Bartůňková	44:54 min	3:54
2006	Lucka Fischerová	47:22 min	6:22
2004	Dejvina Šišovská	49:00 min	8:00
2007	Petra Šišovská	50:43 min	9:43
2010	Šiška Bandaska	52:14 min	11:14

Hlavně se nezapomeňte doma. Jířa

Co kdo s kým, kdy, kde a jak v říjnu 2011

- 1.10. 2011 Komplet na **Špičáku**. Oblíbenost akce prudce stoupla, ale po letošním ročníku opět asi klesne. Akce se zúčastnilo asi 30 lidí převážně z Horoklubu, ale i přespolních. Někteří jedinci Špičák skutečně zkompletovali.
- 12.10. 2011 Letoš s Ludvou jsou na kole na **Jedláku** na Americké věži a pokoušejí se dokončit jakýsi projekt. Cestou zpět prosvětlují Šamana.
- 13.10. 2011 V západní části Krušných hor operuje v několika oblastech Párek a dává do kupy některé nejasnosti do průvodce.
- 16.10. 2011 Letoš s Blahoslavem lezou na **Sněžníku** a cestou zpět objevují hrad Kyšperk.
- 17.10. 2011 Blagodan Nakdejakouskálusevysápič s Ludvou působí na Samotáři v **Perštejně**, kam noha po celý rok téměř nepáchne.
- 18.10. 2011 Opět Blagodan Kolotrekáč s Ludvou lezou na **Nosatci**.
- 21.10. 2011 Luboš Třeba s Třebovou a Ludvou navštěvují **Citeru** a přelézají zdejší lahůdky.
- 24.10. 2011 **Petrohrad** – Svinčoškola s Letošem a Blahoslavem Kehřbitovuzabloudičem mrznou v okolí Letohradu.
26. – 30.10.2011 Jířa a spol. přeci jen nakonec uskutečnili podzimní soustředění mládeže v Arcu.

MANTANA ❖ horolezecký měsíčník ❖ vydává HOROKLUB Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : horoklub@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft Publisher ❖